

Duchovní úrovně III.

Prastvoření! Toto slovo je vám běžné, avšak nemůžete si pod ním nic představit, nebo to, co si představíte, nemůže nikdy odpovídat skutečnosti.

Proto vás chci přivést blíže porozumění, abyste se v tom stali tak vědomými, jak je to člověku možné.

Pokud vám chci vyprávět o říši prastvořených, musím opět začít u Parsifala, **z něhož prastvoření povstalo.**

To nejpodstatnější o Parsifalu již víte. Víte, odkud přišel a kým je.

Raději to shrnu ještě jednou tím, že vám zopakuji některá slova, která on sám ne tak dávno pronesl v obrazech k lidskému duchu, který byl obdařen přijmout tato vidění, která jsou jinak lidským očím uzavřená.

V jednom takovém obraze Parsifal také pravil:

„Moudrá vůle všemohoucího Otce **jest!** Od věčnosti v ní, byl jsem z ní zrozen.

Moudrý a pravěčný, jí roven, jsem v ní a z ní, a vysílám její sílu a působím její chtění.

Já jsem Parsifal, ta nádoba, v níž je v čistě duchovním zakotven oheň Boha Otce a z níž tvořivě působí jako Jeho Svátý Duch. Já jsem a žiji a všechno je věčné, současně působící, tvůrčí

splňování. Tak formuje se z Vůle a Slova zákon stvoření!“

Tato slova jsou tak jasná, tak jednoznačná, že sotva může nastat nějaký falešný výklad. Přesto chci poukázat na některé body, které vám mohou znovu dát vysvětlení toho, co už je vám známo.

Slova začínají: „Moudrá vůle všemohoucího Otce **jest!** Od věčnosti v ní, byl jsem z ní zrozen.“

Z Poselství Grálu jste se již před lety dozvěděli: Vůlí Boha Otce je **Imanuel!**

Jestliže Parsifal v tomto vidění dále říká: „Od věčnosti v ní, byl jsem z ní zrozen!“, tak tím objasňuje, že byl od věčnosti ve Vůli, tedy v Imanueli, a že se z Imanuele zrodil, jsa jeho částí.

Srozumitelně je to také již dlouho v Poselství: „Parsifal je částí z Imanuele, který tím působí v Parsifalu ve stvoření. Imanuel a Parsifal jsou neoddělitelní: neboť jsou **jedno!**“

Tím je ve skutečnosti řečeno přesně totéž, jen jinými slovy. Vysvětloval jsem již v Poselství, že Syn Boží Imanuel se stal zosobněnou tvůrčí Vůli Boha Otce, známou také pod názvem **Duch** Boží, tedy Duch Svatý. Je tím také současně výkonnou Boží Spravedlností, Mečem Božím!

Syn Boží Ježíš se stal zosobněnou **Láskou** Boha Otce, která věčně je a zůstává jedno s Boží Spravedlností, jakož je i jedno s Bohem Otcem.

Věčně neoddělitelní, v sobě stojící, a přece občas odděleně působící, taková je Trojice Boží, o které víte, avšak o níž jste si

nemohli ještě nikdy vytvořit správný obraz ve své představivosti. To je trojjediné Božství v nepřístupné bezbytnosti! Centrum veškeré síly a veškerého bytí od věčnosti do věčnosti.

A k tomuto bezbytnému jádru Světla trojjediného Božství se připojuje pro všechny stvořené nepochopitelná úroveň bezprostředního Božího vyzařování, sféra, která je od věčnosti do věčnosti v živoucí blízkosti nezadržitelného Božího záření. Tak tomu bylo vždy.

A když pak mělo z vůle Boha Otce povstat **stvoření**, mohlo se všechno vyvíjet jen v k tomu nutném průběhu dění nebo událostí, které si dnes můžete důsledně představit skrze Poselství.

Stvoření muselo povstat skrze **tvůrčí vůli** Boha Otce! Tvůrčí vůli Boha Otce jako takovou je od věčnosti Syn Boží Imanuel, jakožto osobně tvořící, a přece zcela stojící nebo zůstávající v Otci, a Otec je při jeho tvoření v něm.

Věřím, že se vám tak mnohé stane vždy více srozumitelnějším.

Právě tak, jako je **osobností** tvůrčí **Vůle** Imanuel, je také **Láska** ve svém působení **zosobněna** i v Synu Božím Ježíši.

Oba jsou jako části Otce s ním jedno a Otec je v nich. Od věčnosti a na všechny věky.

Ježíš je Boží Láska, Imanuel Vůle Boží! V jeho jménu se proto zachvívá celé stvoření, vždyť on **jest** stvoření. Všechno, co se v něm stalo, co se v něm naplnilo, je zapsáno v jeho jménu, které stvoření nese, od toho nejmenšího až do toho největšího

děje! Není ničeho, co by nepřicházelo z tohoto jména a co by se v něm nemuselo naplnit.

Vy lidé ani netušíte velikost, která v tom spočívá; neboť toto jméno je živoucím zákonem ve svém prapůvodu a ve splnění a nese celý všehomír se vším, co v něm jest.

V tomto jménu spočívá osud každého jednotlivce, protože se na něm musíte soudit, neboť jste v něm všichni pevně zakotveni.

A toto jméno **jest!** Ono je **živoucí** a **osobní**; neboť toto jméno a jeho nositel jsou neoddělitelnou jednotou, jeho nositel je živoucím jménem, je samotnou Vůlí Boží.

Dílo stvoření muselo připadnout **tvůrčí Vůli**, tedy Synu Božímu Imanueli, který **je** tvůrčí Vůli v Bohu!

A protože stvoření mohlo povstat jen z vyzařování **tvůrčí** části Boha Imanuele, což se muselo odehrát **mimo bezprostřední** a již celou věčnost existující a nezadržitelné záření Boží **Trojice**, vyplynula z toho nutnost **postavit ven** malou část této samotné tvůrčí Vůle Boží **za hranici** bezprostředního záření Trojice. Část, která zůstává věčně spojená s tvůrčí Vůlí v bezbylostném, a přece působí sama za sebe zůstávajíc stát mimo Božskou sféru, aby skrze její vyzařování se mohlo stvoření vytvořit a udržovat se.

A touto malou částí, která byla postavena ven z tvůrčí Vůle Boží, Syna Božího Imanuele, aby se stvoření mohlo z jejího vyzařování zformovat a také zůstat zachováno, je **Parsifal!**

Jeho bezbylostné jádro z Imanuele dostalo formu skrze Prákrálovnu Elizabeth, tedy schránu, která se mu stala kotvou,

aby mohl zůstat stát **mimo** Božské sféry! A tato schrána, tato forma je ta svatá nádoba, ve které je zakotven oheň Boha Otce, Duch Svátý, Imanuel, z níž působí touto formou, a současně byla také touto schránou malá část Imanuele **zosobněna** mimo božskou sféru, avšak zůstává nerozlučně spojena s Imanuelem, a tím právě tak úzce spojena i s Bohem Otcem, Jehož jako část Imanuele také smí nazývat Otcem a sebe označovat jako Syna Božího; neboť Parsifal a Imanuel jsou jedno, jako jsou jedno Imanuel s Bohem Otcem!

V Abdrushinovi byl svého času poprvé i podruhé **Parsifal** na zemi, který vám dnes v chápání přichází s vysvětlením dozajista ještě poněkud blíže, zatímco v hodině splnění se pak ujímá Imanuel jako takový svého vlastnictví, pozemské schrány Parsifalovy, po namáhavém zjasnění této schrány.

Teprve pak se mohla do schrány pozvolna snášet celá síla Trojice Boží, aby se v milosti na lidech splnila největší ze všech Božích zaslíbení. Tak rozvíjí se před vaším duchem ještě jednou nesmírné události, jakožto základ pro pochopení Parsifala!

Je to nekonečně namáhavé, podat jasný obraz pro pozemské chápání, a nesmím se zaleknout většího počtu přednášek, pokud toho chci dosáhnout.

Proto jsem již u první přednášky jasně předeslal, že tato vysvětlení mohou být s výjimkou všech ostatních **jen** pro **ty** lidi, kteří v sobě již dokázali Poselství přivést k **plnému** prožití! Jen ti mne mohou následovat, pokud se budou neustále se vší silou namáhat, až to budou moci pochopit; neboť dávám to zmenšené takovým způsobem, aby to jejich duchu bylo možné.

Především si také **nesmíte** představovat výraz „**Syn**“ **lidsky**, ne tak, jako je syn v lidské rodině.

„Syn“ znamená v Božském „část“, za sebe sama zvlášť působící část Otce. Syn a Otec jsou plně **jedno** a nikdy se nerozdělí.

Nepředstavujte si to tedy podle lidského způsobu; neboť by to **muselo** dát zcela **falešný** obraz! Vedlo by vás to k mylným pojmům, které by zcela vyloučily skutečnost a již tím by vám nikdy nedovolily se přiblížit Pravdě!

Snad by bylo lepší říci: To vše je **jen** Bůh Otec, On působí trojmo jako Jediný!

To je v obraze vašemu chápání pravděpodobně bližší. A také myšleno z prapůvodu je to **správněji** vyjádřeno; neboť je jen **jeden** Bůh! Co působí Syn, to působí z Otce, v Otci a pro Otce! Bez Otce nebyl by ničím; neboť je částí Otce a Otec sám je v něm a působí v něm.

Při tom se snad můžeme opět o něco přiblížit pozemskému porozumění, když si představíte: Otec nepůsobí snad **ze** Syna, tedy ne **skrze** něj, nýbrž **v** něm! V tom spočívá to, co je pro lidské pojmy tajemstvím a snad navzdory mé námaze také vždy tajemstvím zůstane; neboť to nelze pozemskými slovy vyličit. Slova jsou nakonec jen slova, ostře ohraničená, a nemohou vyličit to, co je pohyblivé, žijící v Pravdě, co spočívá ve všem, co se týká Boha a Božského.

To, co je u Boha, nemůže být nikdy u lidí. Syn v lidské rodině je sám pro sebe a otec je sám pro sebe; oni jsou a zůstávají

dva a mohou být nanejvýš **v působení** někdy **jednotní**, avšak nikdy ne jedno. U výrazu Bůh Syn je tomu jinak! Právě naopak! Bůh Otec a Bůh Syn **jsou jedno** a jen **v působení** se mohou jevit jako dva, tak jako oba Synové Boží Imanuel a Ježíš jsou jedno v Otci a jen v působení dva, ve **způsobu** jejich činnosti.

Tím jsem se ještě jednou pokusil objasnit vám **prapůvod** Parsifala, který je skrze Imanuele v Bohu a tím je Bůh v něm.

Nyní se ještě také pokusím, abych vám jeho samotného ukázal jako obraz, jako osobu, kterou **jest**. A **pak** v jeho působení.

Bude pro vás těžké si představit, že z jeho vyzařování musel vzniknout také světlý Hrad, který ho v čistě duchovním, v prastvoření, ochranně obklopuje. Hrad, který lze chápat jako přístavbu k Hradu, který se od věčnosti nalézá na hranici Božské sféry, v němž mají domov a působíště v Božském Nejstarší, Věční. V **Božském**, tedy v bezprostředním Božím vyzařování, ne snad v Bohu samotném!

Do okruhu mých vysvětlení **nezahrnuji** Hrad v Božském, protože s ním lidstvo nemá co do činění, nýbrž hovořím vždy jen o Hradu **v čistě duchovním**, který je vrcholem a výchozím bodem celého stvoření.

Hrad v čistě – duchovním, v prastvoření, může být považován za přístavbu Hradu v Božském. Na jeho nejvyšším konci se nalézá zlatá mříž a pro prastvořené neprostupná opona, která tvoří hranici.

Na této hranici představujte si Parsifala jako prvního a nejvyššího v celém stvoření, které z něj vyšlo. V sloupové síni,

která se kolem něj uzavřela v nejvěrnějším, nejčistším chtění všech prastvořených a v jejich lásce ke Světlu!

První prastvoření, ti nejvyšší v prastvoření, mohli se stát vědomými teprve uvolněním se z tvůrčího vyzařování Parsifala a v něm, za hranicí Božské sféry, tedy mimo bezprostřední vyzařování Boží Trojice!

Opakuji tyto výrazy a označení tak často, abyste si je vštípili jako pevné pojmy!

Parsifal tam tedy stojí jako první. On vykročil ven z Božské sféry! Z jeho vyzařování se nejprve uvolněním stali vědomými ti nejvyšší prastvoření a jejich láska a věrnost ke Světlu, k Parsifalu, se v chtění zformovala v nádhernou síň, v chrám, v Hrad.

Avšak tohoto živoucího formování a tkaní se chci dnes dotknout jen letmo. Snad dám o tom později ještě podrobnější vysvětlení. Nyní to musí být jen zmíněno pro úplnost obrazu, který chci dát.

Parsifal sám je pro vás jen vzdouvajícím se Světlem, jehož bezbytnostné jádro z Imanuele nechává všechno ostatní daleko ve stínu, pokud se ve světlém Hradu o stínu může vůbec hovořit. Proto je to řečeno jen **obrazně**, neboť po stínu není skutečně ani stopy.

Avšak zraku čistě – duchovních, prastvořených vytváří se forma, čistě duchovní forma Syna Světla, oslnivě prozářená tímto bezbytnostným jádrem.

Co vám mám říci o tom, co vůbec nelze vymezit pozemskými slovy?

Zářící hlava v nejdokonalejší formě, zahalená do věčného pohybu živoucího Světla, které každého stvořeného, který je spatří, připraví o vědomí a srazí k zemi. Tělo je obklopeno zářící schránou, která působí jako pružný pancíř šupin, a nad hlavou se ochranně rozprostírají křídla holubice ... tak si ho můžete představit, mocného, vládnoucího, nepřekonatelného, nepřístupného, ztělesněnou Boží Sílu, formou učiněnou Boží Zář: To je Parsifal, Syn Světla, v čistě – duchovním, stojící na vrcholu stvoření! **Čistá brána**, která se otevřela z Božského ke stvoření a vede od Boha k lidem!

Jméno Parsifal má mezi jinými významy i tento smysl: **Od Boha k člověku!** On je tedy bránou nebo mostem od Boha k člověku. Není čistý **bloud**, nýbrž čistá **brána** života ke stvoření!